

Нетлінні тіні. Хроніки чорної роти. Книга 2

КУПИТИ

Чорна Рота продовжує служити Пані, знищуючи залишки повстанців по всій Імперії та протистоячи безпосередній загрозі пробудження її чоловіка — самого Покорителя. Декілька вояків Роти прибувають до холодного північного міста, над яким нависає чорний замок, що постійно зростає у розмірах. Саме це місто обрав Ворон як прихисток для себе та Любоньки. Свідомо чи ні, але він також прикладає зусилля до зростання замку.

Що чекає на Роту, коли її верхівка зрештою вирішить остаточно відвернутися від Пані та стати на бік тих, з ким вони ще донедавна вели війну?

Розділ перший.

Ялівець

Як стверджують мудреці, всі ми народжуємося приреченими.

Всі ніжимося в лоні Смерті.

Усі схиляють голови перед Безмовним Монархом. Варто Володарю в Тіні здійняти палець, і перо звалиться на земну твердь. Його пісня не знає ладу. Порядні відходять молодими, а лихі процвітають. Він — король Володарів Хаосу, від Його подиху застигають душі.

Ми знайшли місто, присвячене поклонінню Йому, таке старе, що ця відданість уже загубилась у віках. Його темна і велична божественність зблякла, забута тими, хто жив у її тіні. Ялівцем заволодів більш нагальний страх, примара минулих років виповзла в сьогодні, на вершину, навислу над містом. Це і стало причиною прибуття Чорної Роти до цього дивного міста, такого далекого від володінь імперії Пані... Але це не було початком.

На початку ми перебували далеко звідси. Лише двоє старих друзів та жменька людей, з якими ми зустрінемося пізніше. Ми стояли обличчям до обличчя з тінню.

Розділ другий

Край дорого в ліку

Діти визирали з-поза чагарників, немов ховрахи. Вони спостерігали за наближенням солдат.

— Їх десь близько тисячі, — прошепотів хлопець.

Колона все тяглася й тяглася. Хмари здійнятого нею пилу клубочилися дальнім схилом. Скрип та брязкіт їхнього спорядження гучнішав щомиті.

День був спекотним. Діти спітніли. Їхні думки постійно поверталися до струмка, який вони знайшли неподалік, досить глибокого, аби скупатися. Проте їм було наказано спостерігати за дорогою. Згідно з чутками, Пані збиралася придушити відроджений рух Повстанців у провінції Ліку.

І ось прибули її солдати. Та все наближалися. Похмурі та суворі з вигляду чоловіки. Ветерани. Достатньо літні, аби особисто прикласти руку до лиха, що спіткало Повстанців шість років тому. Тоді було втрачено чверть мільйона життів, серед них і життя їхнього батька.

— Це вони! — вигукнув хлопчик, його голос повнився страхом та трепетом. Вчувалися у ньому і нотки неохочого захвату. — Це Чорна Рота.

Дівчина знала про ворога куди менше.

— Звідки ти це знаєш?

Хлопець вказав на кремезного чоловіка верхи на великому чалому коні. У того було срібне від сивини волосся і постава, що видавала у ньому людину, звиклу роздавати накази.

— Ось того кличуть Капітаном. Поруч із ним невисокий темношкірий, це чародій, на ім'я Одноокий. Бачиш який у нього капелюх? Ось за ним я його і впізнав. А он ті, позаду них, це, напевно, Ельмо та Лейтенант.

— А Зневолені серед них є? — дівчина підвелася вище, аби краще все оглянути. — Де решта з відомих?

З них двох вона була молодшою. Хлопець, якому було десять, вже вважав себе солдатом Білої Троянди. Він смикнув сестру додолу.

— Дурепо! Хочеш, аби тебе побачили?

— Ну, побачать, то й що з того?

Хлопець презирливо скривив губу. Вона повірила обіцянкам дядька Чистія, що ворог не чіпатиме дітей. Він зневажав свого дядька. У того була затонка кишка.

Такої ж думки він був щодо всіх підданих Білої Троянди. Вони лише вдавали, наче протистоять Пані. Найвідважніші з їхніх витівок — зрідка влаштовувані засідки на посильних. Їм бракувало сміливості, чого не можна було сказати про ворога.

Вони вже побачили все, що мали. Він доторкнувся до зап'ястка дівчини:

— Ходімо.

Вони квалливо поповзли крізь чагарник і вийшли до лісистого берега струмка.

На стежку перед ними впала тінь. Вони попідводили очі й зблідли. На них дивилися троє вершників. Хлопець роззявив рота. Ніхто не міг з'явитися так нечутно.

— Гоблін!

Маленький жаболиций чоловік посередині посміхнувся:

— Він самий до твоїх послуг, хлопче-горобче.

Хлопця нажахала ця раптова зустріч, але він зберіг здатність ясно мислити:

— Тікай! — але якби ж лише його сестра могла втекти...

Гоблін химерно покрутив пальцями. Їх огорнув блідо-рожевий вогонь. Він змахнув рукою, наче щось кинув. Хлопчина впав, брикаючись у невидимих путах, немов муха. Його сестра заскиглила.

— Заберіть їх, — промовив Гоблін до супутників. — Вони розкажуть нам цікаву казку.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ